

nak tűnnek is – azok az intertextuális játékok, melyek Tandori, Rakovszky vagy Szabó Lőrinc egy-egy versének átírásában öltenek testet, vagy az olyan utalásokban, mint amilyen például a *Vágófény neonhangra* című szöveg József Attila parafrázisa: „Melltartó vacog félelmében a székre akasztva. / Kis teste rázkódik: zokog.”

A gyűlölte szeretett másik én, a szerelmi partnerben testet öltő ambivalens tükörkép leg-erősebben talán a *Kirándulásaink* (távrolól Rimbaud *Kóborlásaim* című klasszikus költeményét felidéző szöveg) elhagyás-jeleneteiben fogalmazódik meg: „nem mozdultál, / én pedig sosem mentem vissza”. Ez után mégis az áll, hogy „[m]ost erre gondolok, / Ahogy itt ülünk az autóban”. Se az elhagyás, se az egyesülés nem érhető el, a helyzet, amibe így kényszerülünk statikus: „A tükörben látom magam: / Egy alak odafestve időtlen idők óta, / Nem mozdul, / Moccanatlan.” Az ebben a csapdahelyzetben megrekedt psziché végül nem tehet mást, mint hogy konstatalja veszteségeit (amivel ismét csak Csáth naplójának hátborzongató eseménylistáit eleveníti fel), s azok ismételt, nem szűnő újramondásával, újraélésével, sőtéten játékos megnevezésével (*Iszonytartály, Élvezőautomata, Pótnaplemente*), ha feloldani nem is tudja, mintegy bedarálja frusztrációit, végigviszi az „iszonyatírást” „kínbetűkkel” egészen a kötetvégi csendig, melyben hirtelen minden egyszerre szólal meg belülről, miközben odakint „[m]ár nem zakatolt semmi az éjszakában”.

Krusovszky Dénes

VÁGÓ MAGDA: NAPSÜTÉSBBEN